

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobce:

Rambousek a partner a.s.
sídlem Křišťanova 4/1544, Praha 3

zast. JUDr. Ondřejem Moravcem, Ph.D.,
sídlem Václavské nám. 832/19, Nové Město, 110 01 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo financí
se sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.12.2020, č. j. MF -27894/2017/1203-32,

- I. Rozhodnutí ministerstva financí ze dne 2.12.2020, č.j. MF-27894/2017/1203-32, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši **32 612 Kč** ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ondřeje Moravce, Ph.D, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž byl zamítnut jeho návrh na zahájení řízení podle § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o uložení povinnosti poskytovateli dotace Hlavnímu městu Praha (dále jen „poskytovatel“), zaplatit náhradu škody ve výši 1 199 188,37 Kč s příslušenstvím. V návrhu žalobce uvedl, že se domáhá náhrady škody podle § 2913 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „nový občanský zákoník“), z titulu smlouvy o půjčce uzavřené dne 19. 3. 2008 mezi RNDr. Janem Klíchou, Nad Štolou 18, Praha (dále jen „věřitel“) a žalobcem. Předmětem smlouvy o půjčce bylo poskytnutí půjčky žalobci v celkové výši 8 mil. Kč za účelem vybudování penzionu na adrese U Malvazinky 12, Praha 5, se sjednaným úrokem ve výši 3 % + sazba PRIBOR ČNB na 12 měsíců uvedená k prosinci předchozího roku, přičemž úročení bylo sjednáno měsíčně s tím, že jistina se úročí spolu s dosud nezaplacenými úroky. Půjčka byla věřitelem poskytována postupně v několika platbách, a to od 16. 3. 2009 do 22. 7. 2010. Splatnost půjčky nastala od IV. čtvrtletí roku 2009 s tím, že žalobce vrátí věřiteli jednorázově část půjčky, jakmile obdrží dotaci.
2. Předmětem řízení žalovaného bylo posouzení, zda má žalobce nárok na náhradu škody podle § 2913 a násl. nového občanského zákoníku, z titulu smlouvy o půjčce uzavřené podle § 657 a násl. starého občanského zákoníku dne 19. 3. 2008 ve výši 1 199 188,37 Kč, která mu měla vzniknout delším splácením půjčky v souvislosti s pozdějším vyplacením dotace poskytovatelem. Podle žalobce by v případě vyplacení dotace řádně a včas byl žalobce povinen vyplatit na úrocích ze smlouvy o půjčce pouze 199 815,48 Kč. Vzhledem k pozdější výplaty dotace v důsledku prošetřování oprávněnosti nároku na dotaci však musel vyplatit na úrocích ze smlouvy o půjčce 1 199 188,37 Kč. Tím žalobci vznikla dle jeho tvrzení škoda ve výši 1 199 188,37 Kč.

II. Průběh soudního řízení.

II.1. Původní soudní řízení

3. Žalobce v prvním žalobním bodě namítal, že se nedopustil porušení žádné právní povinnosti stanovené ve smlouvě o poskytnutí dotace a trvá na tom, že v době podání žádosti o dotaci nebylo nutné dokládat stavební povolení, toto bylo třeba až v době uzavření smlouvy o poskytnutí dotace. Potřeba disponovat stavebním povolením vyvstala až v důsledku změny právní úpravy, žalobce vycházel z tehdy platných právních předpisů, přičemž tuto skutečnost vzhledem k zásadě presumpce správnosti veřejnoprávních aktů nelze klást k jeho tíži. Když se v průběhu realizace změnila právní předpisy, tak žalobce stavební povolení doplnil. Žalobce odmítá, že by poskytovatele uvedl při podpisu smlouvy v omyl. Smlouva o dotaci byla uzavřena platně, žalobce projekt řádně dokončil a všechny nezbytné doklady doložil, poskytovatel tak byl povinen v září 2010 dotaci žalobci vyplatit.
4. V druhém žalobním bodě žalobce popíral, že by neprokázal existenci škody. Nesouhlasí se závěry žalovaného ohledně nepřípustnosti anatocismu. Dle jeho názoru se o sankce za neplacení příslušenství nejedná. Namítá, že dle smlouvy o půjčce se úroky stávají součástí jistiny, což bylo přípustné. Názor žalovaného, že kdyby žalobce splácel půjčku pravidelně, nevznikla by mu škoda, považuje žalobce za nepodložený. Žalobce trvá na tom, že mu po uzavření smlouvy o dotaci a splnění jejích podmínek vzniklo legitimní očekávání, že mu dotace bude poskytnuta. Odmítá proto závěr žalovaného, že povinnost vyplatit dotaci vznikla až na základě pravomocného rozhodnutí ministerstva. Žalobce rovněž odmítá argumentaci

žalovaného, že žalobce nemusel půjčku využít. Namítá, že zajištění financování bylo jednou z podmínek pro získání dotace. Dle žalobce se žalovaný pokouší aplikovat absenci obecné povinnosti poskytnout dotaci na konkrétní situaci, kdy byly splněny zákonné požadavky a poskytovatel dotace byl již vázán jím uzavřenou smlouvou.

5. V třetím žalobním bodě žalobce uvedl, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že mezi jednáním poskytovatele a žalobcovým prodlením se splácením půjčky není příčinná souvislost. Tuto souvislost dovozuje žalobce z toho, že naplnil všechny podmínky pro poskytnutí dotace, tudíž se poskytovatel nevyplacením dotace dostal do prodlení (jinak řečeno, kdyby plnil řádně a včas, žalobci by povinnost hradit další úroky z prodlení nevznikla). Vinu žalobce klade i žalovanému, který (dle žalobce) dvakrát nebyl schopen vydat rozhodnutí v souladu s právními předpisy, a učinil tak až napotřetí, čímž neúměrně prodloužil dobu vyplacení dotace.
6. Ve vyjádření žalovaný k první žalobní námitce uvádí, že smlouva se vždy posuzuje podle svého skutečného obsahu. Předmětem smlouvy o dotaci je poskytnutí peněžních prostředků z veřejného rozpočtu na základě veřejnoprávní smlouvy. Nejedná se tedy o smlouvu podle obchodního zákoníku, ale o veřejnoprávní smlouvu podle § 159 správního řádu, tedy o smlouvu sui generis. Obchodní zákoník podle ust. § 1 upravuje postavení podnikatelů, obchodní závazkové vztahy, jakož i některé jiné vztahy s podnikáním související, a zpracovává příslušné předpisy Evropských společenství. Dle názoru žalovaného není hlavní město Praha podnikatelem, ale subjektem veřejné správy. Veřejnoprávní charakter smluv o poskytnutí dotace byl rovněž mnohokrát judikován českými soudy, nelze tak souhlasit s konstatováním žalobce, že jeho vztah s Magistrátem hlavního města Prahy, jakožto poskytovatelem dotace, byl upraven smlouvou uzavřenou dle obchodního zákoníku. Ustanovení § 373 obchodního zákoníku tedy nelze v tomto případě použít.
7. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobcem, že územně plánovací informace nahrazuje (nahrazovala) stavební povolení. Územně plánovací informace nenahrazovala ani souhlas stavebního úřadu podle § 106 stavebního zákona, ve znění účinném v době podání žádosti o dotaci a v té souvislosti žalovaný odkázal na text ust. § 21 zákona odst. 1 č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“).
8. Žalovaný nesouhlasí s tím, že v souvislosti s předmětnou smlouvou o dotaci nevedl zcela úplný správní spis, ani že manipuloval s jeho obsahem. Žalovaný nebyl poskytovatelem dotace. Žalovaný vede úplný správní spis vztahující se ke spornému řízení o poskytnutí dotace a úplný správní spis k návrhu na náhradu škody. Žalovaný namítá, že nebyl poskytovatelem dotace, byl správním orgánem příslušným rozhodnout sporné řízení. Žalobce směšuje postup poskytovatele a ministerstva a není tak zřejmé, komu žalobce na tomto místě vlastně přisuzuje postavení žalovaného, když zásadní žalobní námitky v této části žaloby směřují vůči poskytovateli.
9. K druhé žalobní námitce žalovaný uvedl, že nadále setrvává na svém názoru, že smluvené úroky se podle dříve účinné právní úpravy nestávaly součástí jistiny, a proto se dále neúčastily a odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. března 2004, č. j. 35 Odo 101/2002, a usnesení Ústavního soudu I. ÚS 1893/08 z 13. 11. 2008.
10. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Ans/2013–44, lze vyčíst ten závěr, že pokud byla dotace vyplacena v plné výši, tak byly i splněny podmínky v dotaci uvedené. Dotace byla poskytnuta na základě veřejnoprávní smlouvy o dotaci. V této smlouvě byly stanoveny podmínky, které byl žalovaný povinen splnit. Čl. VII odst. 1 smlouvy o dotaci obsahuje výslovné ujednání, že

„Finanční pomoc, poskytnutá dle této smlouvy, může být pozastavena nebo vymáhána zpět, pokud příjemce poruší ustanovení této smlouvy. Žalovaný má z článku IX odst. 1 písm. d) smlouvy o dotaci za prokázané, že žalobce prohlásil a podpisem této smlouvy stvrdil, že byl před podpisem této smlouvy řádně a podrobně seznámen s podmínkami čerpání finanční pomoci dle této smlouvy, tj. zejména s podmínkami řídicí dokumentace OPPK, bere na vědomí všechny stanovené podmínky, vyslovuje s nimi svůj bezvýhradný souhlas, a zavazuje se k jejich plnění, stejně jako k plnění závazků vyplývajících mu z této smlouvy, včetně specifik projektu a požadavků vzešlých na základě kontroly ex-ante. Hlavní město Praha využilo možnosti sjednané v čl. VII odst. 1 smlouvy o dotaci a vyplacení dotace žalobci pozastavilo. Žalovaný poukazuje na to, že smlouva o půjčce byla uzavřena dne 19. 3. 2008 a žalobce žádost o dotaci z OPPK podal hl. m. Praze dne 28. 3. 2008. Žalobce tedy nemohl v době uzavření smlouvy o půjčce předjímat, že mu bude v budoucnu, na základě jeho projektové žádosti, dotace hl. m. Prahou v rámci v rámci OPPK poskytnuta.

11. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvádí, v daném případě neexistuje mezi vznikem škody a jednáním poskytovatele dotace příčinná souvislost. V smlouvě o dotaci byly stanoveny podmínky, které byl žalobce povinen splnit, mimo jiné ujednání, které umožňuje finanční pomoc pozastavit nebo vymáhat zpět. Žalobce podpisem smlouvy o dotaci stvrdil, že byl před podpisem této smlouvy řádně a podrobně seznámen s podmínkami čerpání finanční pomoci dle této smlouvy. Poskytovatel dotace využil možnosti sjednané ve smlouvě o dotaci a pozastavilo vyplacení dotace žalobci. Tímto postupem neporušilo žádnou právní povinnost ani smluvní ujednání.
12. K žalobní argumentaci, že úroky placené za dobu zpoždění jsou zaviněné poskytovatelem a zejména žalovaným, který 2 x nebyl schopen vydat rozhodnutí v souladu s právními předpisy žalovaný uvedl, že postupoval v řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy o vyplacení dotace žalobci v souladu se správním řádem a dalšími právními předpisy.
13. K žalobní námitce, že žalovaný prodloužil rozhodnutí o sporu o více jak dva roky, nerespektováním judikatury, přestože se žalobce dovolával aplikace usnesení zvláštního senátu NSS ze dne 25. 2. 2016, č. j. Konf 10/2015–11, žalovaný, uvedl, že nečiní sporným, že původně posoudil podání žalobce podle § 37 odst. 2 správního řádu a došel k závěru, že žalobce učinil podání, k jehož vyřízení není příslušný žádný správní orgán, žalobce se totiž domáhá zaplacení náhrady škody z titulu uzavřené soukromoprávní smlouvy (smlouva o půjčce).
14. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že v řízení ve věci napadeného rozhodnutí byl léta nečinný a snažil se činit úmyslné obstrukce, či dokonce, že jeho pracovníci nebyli objektivní. K těmto závažným obviněním nepředkládá žalobce žádný důkaz a setrvává pouze v rovině ničím nepodložených tvrzení. Průběh správního řízení je popsán v napadeném rozhodnutí a je z něj zřejmé, že žalovaný nebyl nečinný, neobjektivní ani nečinil žádné obstrukce.
15. Dne 16.11.2023 soud vyzval Hlavní město Prahu k sdělení hodlá-li v řízení uplatňovat práv osoby zúčastněné na řízení, ať tuto skutečnost soudu sdělí ve stanovené lhůtě. Hlavní město Praha na výzvu nereagovalo, proto soud s ním dále nejednal.
16. Dne 28.11.2023 byla soudu doručena replika žalobce, v níž reagoval na vyjádření žalovaného, a zopakoval argumenty žaloby.
17. Soud rozsudkem ze dne 14.12.2023, čj. 10 Af 1/2021-64, žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalobce nárok na náhradu škody, která mu měla vzniknout v důsledku pozdějšího vyplacení dotace, nemá. Poskytovatel přistoupil k pozdržení výplaty dotace kvůli prověřování nároku na vyplacení dotace, neboť zjistil, že žalobce porušil povinnost stanovenou v dotačních podmínkách. Pozdržením výplaty dotace za této situace

poskytovatel neporušil žádnou právní ani smluvní povinnost, a proto chybí příčinná souvislost mezi jednáním poskytovatele a žalobcem tvrzenou škodou spočívající v pozdější výplatě dotace.

18. Žalobce proti rozsudku zdejšího soudu z 14.12. 2023 podal kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) vyhověl rozsudkem č. j. 6 Afs 9/2024-37 z 22.8.2024, kterým rozsudek z 14.12.2023 zrušil a věc soudu vrátil k dalšímu řízení. Shledal, že městský soud dospěl v napadeném rozsudku k nesprávnému právnímu závěru o absenci protiprávního jednání poskytovatele při poskytování dotace, neboť z výroku i odůvodnění rozhodnutí vydaného v prvním sporném řízení nepochybně vyplývá, že poskytovatel porušil povinnost plnit, k níž se zavázal v dotační smlouvě. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že jemu ani městskému soudu nepřísluší hodnotit zákonnost prvního rozhodnutí žalovaného, neboť toto rozhodnutí nebylo předmětem soudního přezkumu. Toto pravomocné rozhodnutí však dle § 73 odst. 2 správního řádu bylo a je *závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány*, a to včetně žalovaného. Žalovaný tedy nemohl v druhém sporném řízení (navazujícím na první sporné řízení) dovodit absenci znaku protiprávnosti jednání poskytovatele, neboť závěr o porušení právní povinnosti poskytovatelem obsahuje správní rozhodnutí vydané v prvním sporném řízení.

II.2. Nynější soudní řízení.

19. Soud dne 22.1.2025 účastníkům řízení v návaznosti na rozsudek NSS z 22. 8. 2024 dal prostor k případnému vyjádření ve věci a zároveň je poučil ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.
20. Žalovaný ve vyjádření z 29.1.2025 žádal, aby ve věci bylo nařízeno ústní jednání.
21. Žalobce dne 10.2.2025 uvedl, že na nařízení jednání netrvá a k věci se vyjádřil v tom smyslu, že poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v zrušujícím rozsudku, zejména na jeho body 30 až 33. V podání doručeném soudu dne 13.5.2025 vyčíslil žalobce náklady řízení za kasační řízení.
22. Při jednání konaném 12. 6. 2025 oba účastníci řízení shrnuli dosavadní argumentaci a setrvali na svých procesních návrzích.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Soud ve věci dokazování neprováděl, neboť toho nebylo zapotřebí, při posouzení věci vycházel z obsahu spisového materiálu, který si od žalovaného vyžádal. Žalobce navrhoval provedení důkazů (specifikovaných v bodu 52 žaloby), tyto dokumenty jsou však součástí správního spisu, a dokazování správním spisem se neprovádí, neboť z něj soud při posouzení věci vždy vychází.
25. Soud při posouzení věci vycházel z následujících skutečností zjištěných ze správního spisu:
26. Ministerstvo rozhodnutím č. j. MF-80143/2012/12-124 ze dne 4. 3. 2013 zamítlo ve sporném řízení podle § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, návrh žalobce, aby byla hlavnímu městu Praze uložena povinnost uhradit mu na základě Smlouvy o financování

projektu v rámci Operačního programu Praha – Konkurenceschopnost (dále jen „OPPK“) č. SFP/16/05/000154/20008 (dále jen „smlouva o dotaci“) dotaci ve výši 4 935 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o kterém rozhodl ministr financí rozhodnutím č. j. MF-45709/2013/12-1204-RK ze dne 9. 7. 2013 tak, že rozhodnutí č. j. MF-80143/2012/12-124 ze dne 4. 3. 2013 zrušil. Po odstranění vad podání žalobcem a několika doplněních jeho podání ministerstvo žalobci přípisem č. j. MF-80143/2012/12-124 ze dne 31. 10. 2013 oznámilo, že ukončilo shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci. Následně ministerstvo rozhodnutím č. j. MF-80143/2012/12-124 ze dne 2. 1. 2014 podle § 141 odst. 7 správního řádu zamítlo návrh žalobce na uložení povinnosti hl. m. Praze vyplatit na základě smlouvy o dotaci žalobci dotaci ve výši 4 935 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opět rozklad, na základě kterého ministr financí rozhodnutím č. j. MF-11312/2014/12-RK ze dne 9. 10. 2014 rozhodnutí č. j. MF- 80143/2012/12-124 ze dne 2. 1. 2014 zrušil. Dne 12. 2. 2015 obdrželo Ministerstvo financí usnesení Městského soudu v Praze č.j. 8 Af 87/2014–43 ze dne 11. 2. 2015, kterým soud zastavil řízení v právní věci žalobce hlavního města Prahy proti žalovanému Ministerstvu financí, o žalobě proti rozhodnutí ministra financí č. j. MF-11312/2014/12-RK ze dne 9. 10. 2014. Následně byla ministerstvem vyžádána od žalobce i od hlavního města Prahy další vyjádření a doklady potřebné pro rozhodnutí ve věci. Současně si správní orgán vyžádal ex officio i všechna stavební povolení vydaná příslušným stavebním úřadem, která se vztahují k úpravám objektu ul. U Malvazinky 12, Praha 5.

27. Dne 27. 10. 2015 vydal žalovaný rozhodnutí ve věci č. j. 80143/2012/52-1203, kterým rozhodl, že hlavní město Praha je povinno poskytnout žalobci dotaci ve výši 4 935 000 Kč. V odůvodnění žalovaný uvedl, že má za prokázané, že pokud by hlavní město Praha důsledně provedlo kontrolu žádosti žalobce a dokladů jím k žádosti přiložených, smlouvu o dotaci by s žalobcem neuzavřelo. Důvodem pro neuzavření smlouvy o dotaci by byla skutečnost, že žalobce nesplnil povinnost stanovenou v Projektové příručce k podpisu smlouvy předložit pravomocné stavební povolení. Pokud však byla smlouva o dotaci platně uzavřena bez předložení pravomocného stavebního povolení, nelze klást nepředložení pravomocného stavebního povolení pouze k tíži žalobce a tato skutečnost nemůže být důvodem pro neposkytnutí dotace.
28. Dne 3. 10. 2017 byl žalovanému doručen návrh žalobce na uložení povinnosti hlavnímu městu Praze uhradit mu náhradu škody ve výši 1 199 188,37 Kč. Žalovaný posoudil podání navrhovatele podle § 37 odst. 2 správního řádu a dospěl k závěru, že žalobce učinil podání, k jehož vyřízení není příslušný žádný správní orgán, a návrh žalobce usnesením č. j. MF-27894/2017-1203-2 ze dne 26. 1. 2018 odložil. Žalobce proti usnesení o odložení podal rozklad ze dne 14. 2. 2018. Ministryně financí v rámci řízení o rozkladu došla k závěru, že základem sporu je veřejnoprávní smlouva o poskytnutí dotace a proto rozhodnutím č. j. MF-4733/2018/1203-4-RK ze dne 12. 3. 2018 usnesení o odložení zrušila a věc vrátila k novému projednání. Následně žalovaný zahájil nové projednání žalobcova návrhu. V průběhu tohoto správního řízení žalobce podal u Obvodního soudu pro Prahu 1 žalobu, kterou se po žalovaném a též po Ministerstvu pro místní rozvoj domáhal zaplacení částky 1 199 188,37 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem hlavního města Prahy. Předmět soudního i správního řízení byl co do obsahu totožný, a proto žalovaný ve smyslu § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu usnesením č. j. MF-27894/2017/1203-12 ze dne 11. 4. 2019 řízení přerušil do vydání pravomocného rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 v řízení vedeném pod sp. zn. 38 C 52/2018. Obvodní soud pro Prahu 1 usnesením č. j. 38 C 52/2018-46 ze dne 8. 6. 2020 (v právní moci dne 27. 6. 2020)

řízení zastavil z důvodu, že se nejedná o věc, která vyplývá z poměrů soukromého práva, a nejedná se ani o věc, kterou by dle zákona měly soudy projednávat.

29. Žalovaný následně v řízení pokračoval a vyzval žalobce k doplnění dalších důkazů. Po vyřízení stížností žalobce na postup pracovníků ministerstva, žalovaný žalobce vyzval, aby uplatnil náklady vynaložené k účelnému uplatnění práva, informoval jej o možnosti před vydáním rozhodnutí ve věci nahlédnout do spisu, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim a následně mu zaslal k vyjádření námítky odpůrce. Spolu se svým vyjádřením zaslal žalobce žalovanému též další důkazy.
30. Dne 2. 12. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl návrh žalobce na zaplacení náhrady škody ve výši 1 199 188,37 Kč s příslušenstvím (výrok I.) a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení (výrok II.). V napadeném rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neunesl v řízení důkazní břemeno podle § 141 odst. 4 správního řádu. Žalobce neprokázal dle § 420 starého občanského zákoníku, že se odpůrce dopustil porušení právní povinnosti stanovené ve smlouvě o dotaci, vznik škody a příčinnou souvislost mezi porušením právní povinnosti a vznikem škody. Správní orgán dospěl k názoru, že navrhovatel žalobce, že mu tvrzená škoda vznikla v důsledku protiprávního jednání odpůrce. Naopak bylo prokázáno, že prodlení s poskytnutím dotace bylo způsobeno v důsledku chování žalobce, který zjevně a prokazatelně porušil smluvně sjednané podmínky v Příručce OPPK. Dále žalobce neprokázal výši škody. Naopak bylo v řízení bezpečně prokázáno, že si žalobce s věřitelem sjednali v rozporu se zákonem zaplacení úroků z úroků, proto se žalobce nemůže domáhat náhrady plnění spočívajícího v zaplacení vyšších úroků z úvěru na poskytovateli dotace, které věřiteli prokazatelně poskytl bez právního titulu. Současně je zjevné, že mezi chováním odpůrce a tvrzeným vznikem škody není příčinná souvislost. Na základě uvedených důvodů dospěl žalovaný k závěru, že žalobce nesplnil žádnou ze tří základních podmínek potřebných pro úspěšné uplatnění práva na náhradu škody dle § 420 starého občanského zákoníku.

Pochybení žalobce spočívající v nepředložení stavebního povolení

31. V rámci první žalobní námítky žalobce tvrdí, že se nedopustil povinnosti stanovené ve smlouvě o dotaci, jinak by rozhodnutím žalovaného ze dne 27.10.2015 nebylo uloženo odpůrci dotaci vyplatit, době podání žádosti nebylo nutné stavební povolení, což prokazuje stanovisko odboru územního rozhodování. Žalobce namítá, že celé napadené rozhodnutí vychází z nesprávného právního předpisu již sama tato skutečnost postačuje ke zrušení rozhodnutí, žalovaný totiž při posouzení věci vychází z § 420 občanského zákoníku, odpovědnost za škodu by se měla řídit § 373 obchodního zákoníku, protože vztah mezi odpůrcem a žalobcem byl dle smlouvy uzavřené dle obchodního zákoníku. S tímto názorem nelze souhlasit, jelikož předmětem smlouvy o dotaci je poskytnutí peněžních prostředků z veřejného rozpočtu na základě veřejnoprávní smlouvy. Jestliže se nejedná v případě této smlouvy o vztah soukromoprávní nemůže se jednat o smlouvu podle § 269 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ale o smlouvu podle § 159 správního řádu. Hlavní město Praha při uzavírání smlouvy o dotaci není podnikatelem dle § 1 obchodního zákoníku, ale subjektem veřejné správy, proto nelze přisvědčit žalobci, že jeho vztah s Magistrátem hlavního města Prahy byl upraven smlouvou uzavřenou dle obchodního zákoníku. Ustanovení § 373 obchodního zákoníku tedy nelze v tomto případě použít.

32. Žalobce dále tvrdí, že se nedopustil porušení povinnosti stanovené ve smlouvě o dotaci, neboť při jejím uzavření nebyl povinen předložit stavební povolení na úpravy rodinného domu na penzion.
33. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2015 vyplývá, že je tomu právě naopak. Soud vychází ze závěrů tohoto rozhodnutí i důkazů v tomto řízení provedených. V rozhodnutí je jednoznačně prokázáno, že žalobce měl předložit stavební povolení pro povolení stavebních úprav souvisejících se změnou užívání rodinného domu na penzion. Stanovisko které, dle tvrzení žalobce, prokazovalo, že stavební povolení pro úpravy rodinného domu potřebné není, byla územně plánovací informace podle § 21 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu a ta nenahrazovala souhlas stavebního úřadu podle § 106 stavebního zákona.
34. V rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2015 se na str. 19 uvádí:
 „Ministerstvo má z podání a doplnění podání navrhovatele a vyjádření odpůrce (poskytovatele - pozn. soudu) k tomuto podání a jeho doplněním za prokázané, že navrhovatel k předložené žádosti o dotaci nedoložil v příloze stavební povolení na projekt, neboť vycházel z předpokladu, že stavební povolení není pro projekt relevantní. Proto, v souladu s Projektovou příručkou OPPK, část B – Pro žadatele, kapitolou 5 Seznam povinných příloh (str. 48), do žádosti pouze vložil text *„Stanovisko odboru územního rozhodování Městské části Praha 5 adresováno sl. Hrozně. Plná moc na sl. Hroznou pověřenou vyřízení žádosti. Vzhledem k tomu, že nebude zasahováno do nosných zdí a stavební úpravy nebudou patrný zvenčí, bude stavba prováděna podle § 105 zák. č. 183/2006 Sb., V takovém případě postačuje přiložená územně plánovací informace podle § 21 zák. č. 183/2006 Sb.“* Ministerstvo ze „Stanoviska k pozemku č. par. 2035 k.ú. Smíchov – změna stavby na penzion – územně plánovací informace“ Úřadu městské části Praha 5, Odbor územního rozhodování, č.j. OÚR Sm.p. 2035-50/08-VO, ze dne 22. 2. 2008, adresovaného paní Romaně Hrozně, Nádražní 42/82, 150 00 Praha 5, zjistilo, že jmenovaná požádala o územně plánovací informaci podle § 21 odst. 1 písm. a) až c) odst. 2 až 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavením řádu (stavební zákon) a § 2 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Ve stanovisku se uvádí, že záměr umístit na předmětném pozemku objekt penzionu s 20 lůžky je v souladu s funkčním využitím dle Územního plánu, za předpokladu splnění ustanovení vyhl. hl. m. Prahy 26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl.m. Praze (OTPP), a dalších souvisejících předpisů. Územně plánovací informace podle § 21 stavebního zákona je tzv. předběžnou informací podle § 139 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, poskytuje informaci o stavu území, návrzích na změny jeho využití a také o vydání příslušných rozhodnutí a opatření. Každý může požadovat od správního orgánu, který je příslušný vydat rozhodnutí nebo podmiňující úkon, aby mu v písemné formě poskytl předběžnou informaci o tom, zda lze určitý záměr uskutečnit jen za předpokladu vydání rozhodnutí nebo podmiňujícího úkonu, a podle jakých hledisek bude posuzovat žádost pro vydání rozhodnutí nebo podmiňujícího úkonu, popř. za jakých předpokladů lze žádosti vyhovět. Územně plánovací informace nenahrazuje stavební povolení ani souhlas stavebního úřadu podle § 106 stavebního zákona, ve znění platném v době podání žádosti, s ohlášenou stavbou. Navrhovatel navíc v části 7 žádosti Harmonogram a etapy v popisu 1. etapy (str.10), která měla být realizována v období 1. 4. 2008 – 31. 8. 2008, uvádí, že v další fázi etapy proběhne stavební řízení a získání všech potřebných povolení. Ministerstvo má dále z podání navrhovatele za prokázané, že navrhovatel na základě e-mailu, který mu byl zaslán odpůrcem dne 31. 8. 2008, zaslal odpůrci stavební povolení

vydaná Úřadem městské části Praha 5, Odbor stavební vztahující se k dotčenému objektu, ...“.

35. Z textu těchto povolení (rozhodnutí č.j. V.ýs.Sm.1512-7031/2000-Bí-R, ze dne 16.1. 2001, rozhodnutí č.j. V.ýs.Sm.1512-3488/02-Bí-R, ze dne 5. 10. 2002, rozhodnutí č.j. V.ýs.Sm.1512-5161/05-Še-R2, ze dne 9. 11. 2005) správní orgán dospěl k závěru, že se jednalo se povolení, které se nevztahovaly k úpravám rodinného domu na penzion ale různých úprav rodinného domu a soud se k závěru správního orgánu v této otázce přiklání.
36. Dále se v rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2015 se na str. 19 uvádí „Ministerstvo má z rozhodnutí č.j. V.ýs.Sm.1512-3783, 3950/09-Še-R, ze dne 24. 3. 2010, kterým se vydává stavební povolení pro změnu stavby spočívající ve stavebních úpravách rodinného domu č.p. 1512, č. parc. 2035, k. ú. Smíchov, ul. U Malvazinky 12 v Praze 5, spojených se změnou užívání na penzion s max. kapacitou 20 lůžek, které nabylo právní moci dne 14. 5. 2010, za prokázané, že žádné z výše uvedených stavebních povolení není stavebním povolením vydaným pro změnu stavby spočívající ve stavebních úpravách rodinného domu č.p. 1512, č. parc. 2035, k. ú. Smíchov, ul. U Malvazinky 12 v Praze 5, spojených se změnou užívání na penzion, které mělo být navrhovatelem předloženo k podpisu smlouvy. Tato skutečnost vyplývá i z Protokolu o provedení změny v IS OPPK, ze dne 28. 8. 2009, v němž je uveden jako důvod změny prodloužení etapy na maximálních 30 měsících od podání žádosti (jediná etapa od 1.5.2008 do 31.8.2010), že navrhovatel stále nemá stavební povolení na přestavbu rodinného domku na penzion. V odůvodnění změny navrhovatel dále uvádí, že *„do měsíce však očekáváme kladné vyřízení potřebných dokumentů – stavební povolení, a tudíž hned začneme pracovat na činnostech původně uvedených v II. a III. etapě, což je samotná přestavba rodinného domku, vybudování externího výtahu a úprava ploch v okolí stavby.“* Ministerstvo má z usnesení č.j. V.ýs.Sm.1512-5180/08-Še-Usn., ze dne 26. 1. 2009, kterým byla společnost ELINKA akciová společnost (předchůdce žalobce- pozn. soudu) vyzvána k tomu, aby doplnila žádost ze dne 22. 12. 2008, o povolení stavebních úprav rodinného domu č.p. 1512, č. parc. 2035, k. ú. Smíchov, ul. U Malvazinky 12, v Praze 5, spojených se změnou užívání na penzion s kapacitou 18 lůžek, o další dokumenty, za prokázané, že poprvé navrhovatel žádal příslušný stavební úřad o stavební povolení až dne 22. 12. 2008, přičemž žádost o poskytnutí dotace z OPPK navrhovatel podal dne 28. 3. 2008 a Smlouvu uzavřel dne 6. 10. 2008. Ministerstvo má dále za prokázané, že změna projektu, spočívající ve změně termínu ukončení realizace akce, je změnou Smlouvy. Podle čl. IX odst. 3 věty první Smlouvy veškeré změny této smlouvy je možno provádět pouze na základě vzájemné dohody smluvních stran formou písemně číslovaných dodatků. Rovněž podle Projektové příručky Operační program Praha Konkurenceschopnost, verze: 1.1, datum účinnosti: 13. únor 2008 část C – Pro příjemce – kapitola 6 (str. 53) je změna termínu ukončení realizace projektu závažnou změnou, která vyžaduje dodatek ke smlouvě. Změna termínu realizace v IS OPPK není dodatkem Smlouvy, ale pouze zaznamenáním změny hlášené navrhovatelem do informačního systému administrace a řízení projektů (MONIT). Datum ukončení realizace projektu 31. 12. 2009, stanovené v čl. III odst. 2 písm. g) zůstalo nezměněno. K tomu ministerstvo uvádí, že složka projektu (dokumenty související s předmětnou smlouvou) neobsahuje žádný návrh na změnu Smlouvy a odůvodnění, proč nebyl dodatek ke smlouvě uzavřen, ani žádný návrh dodatku s tímto odůvodněním nebyl navrhovatelem nebo odpůrcem ministerstvu doložen.“
37. Na str. 21 žalovaný v rozhodnutí uzavřel, že poskytovatel se při uzavírání smlouvy o dotaci vůbec nezabýval tím, zda územně plánovací informace podle § 21 odst. 1 písm. a) až c), odst. 2 až 4 stavebního zákona a § 2 vyhlášky č. 503/2006 Sb. nahrazuje stavební povolení nebo

souhlas stavebního úřadu podle § 106 stavebního zákona, ve znění účinném v době podání žádosti. Pokud by se touto otázkou zabýval, zjistil by, že územně plánovací informace stavební povolení ani souhlas stavebního úřadu podle § 106 stavebního zákona, nenahrazuje. Poskytovatel si v stavebním taktě neověřil, zda žalobce mohl stavbu realizovat na základě stavebního povolení nebo byl pro realizaci dostačující písemný souhlas stavebního úřadu, vydaný na základě ohlášení stavby. Stejně tak se poskytovatel nezabýval stavebními povoleními předloženými žalobcem, jinak by zjistil, že tato stavební povolení nebyla stavebním úřadem vydána na změnu stavby spočívající ve stavebních úpravách rodinného domu spojených se změnou užívání na penzion. Stejně tak odpůrce vůbec neřešil rozpor mezi textem vloženým žalobcem do žádosti „Vzhledem k tomu, že nebude zasahováno do nosných zdí a stavební úpravy nebudou patrné zvenčí, bude stavba prováděna podle § 105 zák. č. 183/2006 Sb., V takovém případě postačuje přiložená územně plánovací informace podle § 21 zák. č. 183/2006 Sb.“ a textem uvedeným žalobcem v části 7 žádosti Harmonogram a etapy v popisu 1. etapy (str.10), která měla být realizována v období 1. 4. 2008 – 31. 8. 2008, že „v další fázi etapy proběhne stavební řízení a získání všech potřebných povolení.“

38. Žalovaný v závěru konstatoval, že „Pokud by odpůrce důsledně provedl kontrolu žádosti navrhovatele a dokladů předložených navrhovatelem k této žádosti Smlouvu by s navrhovatelem neuzavřel. Důvodem pro neuzavření Smlouvy by byla skutečnost, že navrhovatel nesplnil povinnost, stanovenou v Projektové příručce Operační program Praha Konkurenceschopnost, verze: 1.1, datum účinnosti: 13. únor 2008 část B – Pro žadatele, kapitole 5, bodu 13, k podpisu smlouvy předložit stavební povolení s vyznačením nabytí právní moci. Smlouva však byla dne 6. 10. 2008 platně uzavřena. Byla-li smlouva platně uzavřena bez předložení pravomocného stavebního povolení ke dni jejího podpisu, nelze klást nepředložení stavebního povolení pouze k tíži příjemce dotace a nemůže to být důvodem k neposkytnutí dotace.“
39. Soudu z výše citovaného textu rozhodnutí vyplývá, že žalovaný jednoznačně prokázal porušení povinnosti stanovené v Projektové příručce Operační program Praha Konkurenceschopnost, verze: 1.1, datum účinnosti: 13. únor 2008 část B – Pro žadatele, kapitole 5, bodu 13. Skutečnost, že smlouva byla přesto platně uzavřena nelze klást k tíži pouze příjemci dotace, ale uzavření smlouvy bylo i důsledkem pochybení poskytovatele, proto žalovaný rozhodl, že dotace má být žalobci poskytnuta.
40. Porušení žalobcovi povinnosti bylo žalovaným v rozhodnutí ze dne 27.10.2015 prokázáno, a proto byl poskytovatel oprávněn podle čl. VII odst. 1 Smlouvy přikročit k prověřování nároku na poskytnutí dotace, neboť byla zjištěna nesrovnalost ve smyslu nařízení Rady ES, EURATOM č. 2988/1995. o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (dále jen „nařízení Rady ES“). Podle Hlavy I. Obecné zásady Článek 1 odst. 2 nařízení Rady ES se totiž „Nesrovnalostí rozumí jakékoli porušení právního předpisu Společenství vyplývající z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, v důsledku kterého je nebo by mohl být poškozen souhrnný rozpočet Společenství nebo rozpočty Společenstvím spravované, a to buď snížením nebo ztrátou příjmů z vlastních zdrojů vybíraných přímo ve prospěch Společenství, nebo formou neoprávněného výdaje.“
41. Žalobce tvrdí, že škoda v podobě jím vyčíslené částky úroků mu vznikla kvůli pozastavení výplaty dotace v důsledku prověřování jeho nároku poskytovatelem.
42. Při zkoumání příčinné souvislosti soud vychází z textu Smlouvy o dotaci, z které vyplývá, že žalobce ji s odpůrcem uzavřel dobrovolně na základě své svobodné vůle, a svým podpisem ji stvrdila osoba oprávněná podle této smlouvy za příjemce jednat. Uzavřením smlouvy o dotaci žalobce podle čl. IX odst. 1 písm. d) stvrdil, že byl před podpisem smlouvy o dotaci

řádne a podrobně seznámen s podmínkami čerpání finanční pomoci dle této smlouvy, tj. zejména s podmínkami řídicí dokumentace OPPK, bere na vědomí stanovené podmínky, vyslovuje s nimi svůj bezvýhradný souhlas a zavazuje se k jejich plnění, stejně jako k plnění závazků vyplývajících mu z této smlouvy, včetně specifík projektu a požadavků vzešlých na základě kontroly ex-ante. Podpisem smlouvy o dotaci žalobce souhlasil i s ustanovením čl. VII odst. 1, podle kterého může poskytovatel pozastavit vyplacení dotace v případě, že bude zjištěna nesrovnalost ve smyslu nařízení Rady ES.

43. Z rozhodnutí ze dne 25.10.2015, soudu vyplývá, že bylo prokázáno, že žalobce porušil povinnost stanovenou v příslušné Projektové příručce OPPK předložit při podpisu smlouvy o dotaci stavební povolení s vyznačením nabytí právní moci. Skutečnost, že v důsledku pochybení poskytovatele, který tento nedostatek zjistil pozdě a uzavřel s žalobcem smlouvu, neznamená, že se žalobce porušení smluvní povinnosti nedopustil, proto byl poskytovatel oprávněn po zjištění porušení povinnosti ze strany žalobce v souladu s čl. VII odst. 1 Smlouvy nárok na výplatu dotace prověřit. Smlouva o dotaci neukládala odpůrci žádnou lhůtu, do které by poskytovatel prověřování nároku musel ukončit, proto povinnost odpůrce vyplatit pozastavenou dotaci vznikla až po právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2015. Jestliže měl žalobce zato, že prověřování jeho nároku trvá nepřiměřeně dlouho měl procesní nástroje podle správního řádu, jak se nečinnosti správního orgánu bránit.
44. Také podle zrušujícího rozsudku NSS (bod 24) závěry městského soudu a žalovaného ob stojí v té části, v níž potvrzují nedodržení podmínek poskytnutí dotace ze strany stěžovatelky, která pochybila na samém počátku procesu v době uzavírání dotační smlouvy. Podle projektové příručky (bod 13, str. 52) mělo být poskytovateli „k podpisu smlouvy“ předloženo pravomocné stavební povolení projektu, v souzené věci tedy nepochybně stavební povolení týkající se „výstavby penzionu“ [viz čl. III bod 2 písm. e) dotační smlouvy]. Za stavební povolení pro „výstavbu penzionu“ bylo třeba s ohledem na přestavbu již existujícího rodinného domu na penzion považovat povolení stavebních úprav rodinného domu spojených se změnou užívání na penzion (č. j. VýsSm.1512-3783, 3950/09-Še-R). Toto povolení však bylo vydáno až dne 24. 3. 2010, tedy téměř rok a půl po uzavření dotační smlouvy. Je tedy zřejmé, že dotovaný projekt stěžovatelky již od samého počátku nesplňoval požadavky dotační dokumentace.
45. Nejvyšší správní soud taktéž nepřisvědčil (bod 25) argumentům žalobce uváděným ve snaze zpochybnit nutnost předložení stavebního povolení již při podpisu dotační smlouvy, jelikož Územně plánovací informace ze dne 22. 2. 2008, č. j. OÚR Sm.p. 2035-50/08-VO [vydaná dle § 21 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění do 31. 12. 2012], jakožto předběžná informace k územnímu záměru žalobce přeměnit stavbu rodinného domu na penzion, obsahovala pouze informaci, že záměr je v souladu s územním plánem. Územně plánovací informace se dle § 21 stavebního zákona vztahuje k otázkám umísťování staveb do území a již z vlastní povahy tedy nemohla poskytnout jakékoli relevantní informace k návaznému procesu stavebního řízení, natož nahradit akt stavebního povolení, či souhlasu s ohlášením stavby. Ve věci nepostačovalo ani předložení starších stavebních povolení na nejrůznější přístavby, nástavby a stavební úpravy rodinného domu, neboť účelem dotační smlouvy bylo financování výstavby penzionu (resp. přesněji přestavby rodinného domu na penzion). Nejvyšší správní soud konstatoval (bod 26), že v souzené věci vyžadovala změna v užívání stavby (z rodinného domu na penzion) změnu v podobě stavebních úprav, kterou sám žalobce v kasační stížnosti popsal jako přemístění vnitřních příček, a připustil, že k nim přinejmenším bylo třeba ohlášení stavby (§ 105

stavebního zákona). Zároveň nečinil sporným, že takové ohlášení stavby, na jehož základě by stavební úřad vydal souhlas s ohlášením stavby (§ 106 stavebního zákona), neučinil. NSS tedy konstatoval, že ke změně rodinného domu na penzion bylo již v době uzavření dotační smlouvy ze stavebně právního hlediska třeba vydat stavební povolení, či alespoň souhlas s ohlášením stavby toto povolení nahrazující, neboť „*v případech, kdy změna dokončené stavby s sebou nesla i změnu účelu užívání této stavby, bylo podstatné právě vydání stavebního povolení*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2024, č. j. 5 As 17/2022-156, body 66 a 67). Toho si ostatně byl žalobce vědom, neboť již v žádosti o dotaci zmínil, že další stavební řízení bude následovat. Žalobcovu argumentaci o nepotřebnosti povolení stavebních úprav a s nimi souvisejících změn v užívání v době uzavření smlouvy proto Nejvyšší správní soud považoval za účelovou.

Forma pozastavení vyplacení dotace

46. K námítce žalobce, že poskytovatel k pozastavení výplaty dotace ve smyslu Článku VII bod 1 dotační smlouvy z titulu porušení ustanovení této smlouvy ze strany příjemce nerozhodl, Nejvyšší správní soud uvedl, že ať už se jednalo o pozastavení dočasné za účelem prověření porušení smlouvy či nesrovnalosti, anebo pozastavení trvalé za účelem definitivního nevyplacení dotace, dotační smlouva v čl. VII neupravovala žádný formalizovaný proces pozastavení vyplacení dotace. Žalobce se tedy mýlí v tom, že pozastavení vyplacení dotace vůči němu muselo být realizováno určitým výslovným právním jednáním. Nejvyšší správní soud svou argumentaci uzavřel tím, že *[28] V daném případě byla pro postup poskytovatele rozhodující výhradně dotační smlouva. V situaci, kdy poskytovatel fakticky (po)zastavil vyplacení dotace, dal tím konkludentně najevo realizaci svého smluvního oprávnění dle čl. VII odst. 1 této smlouvy, a tedy bylo na stěžovatelce, aby se podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu domáhala vyplacení dotace ve sporu z veřejnoprávní smlouvy před žalovaným, což také učinila. Na možnosti tímto neformálním způsobem pozastavit platbu dotace nic nemění skutečnost, že poskytovatel se nejprve neúspěšně (neplatně) pokusil odstoupit od smlouvy, ačkoli pro tento postup neexistovala zákonná opora. Z hlediska formy zvolené poskytovatelem pro pozastavení dotace nelze jeho postupu nic vytknout.*
47. Žalobní námitka týkající se formy pozastavení dotace není důvodná.

Protiprávnost jednání poskytovatele

48. Žalobce v rámci této námítky uvedl, že z projektové příručky (pro smluvní strany závazné na základě čl. I dotační smlouvy) vyplývá, že příjemce dotace byl oprávněn zaslat poskytovateli žádost o platbu po ukončení projektu (bod 3.3, str. 21). Poskytovatel byl proto povinen provést platbu po ukončení celého projektu, a sice prvního dne poté, co byl o plnění požádán žádostí o platbu (§ 563 starého občanského zákoníku), neboť dotační smlouva konkrétní termín plnění neupravovala. Podle čl. III dotační smlouvy byl dnem ukončení realizace projektu den 31. 12. 2009. Žalobce podal žádost o platbu v září 2010, tedy v souladu se smluvním ujednáním po ukončení projektu. Poskytovatel však platbu dotace neprovedl. Jeho postup tak byl v rozporu se závazky plynoucími z dotační smlouvy.
49. Nejvyšší správní soud konstatoval, že závěr městského soudu a žalovaného, že smluvní ujednání umožňovala poskytovateli výplatu dotace pozastavit, či dokonce dotaci vůbec nevyplatit (čl. VII bod 1, popř. čl. VIII.4 dotační smlouvy), a že tedy poskytovatel nebyl

povinen plnit, neobstojí, neboť žalovaný tuto právní otázku sám pravomocně posoudil v prvním sporném řízení, a to s opačným výsledkem, jak je uvedeno v jeho rozsudku:

50. [32] Rozhodnutím ze dne 27. 10. 2015 vydaným v prvním sporném řízení žalovaný rozhodl o povinnosti poskytovatele (odpůrce) vyplatit dotaci stěžovatelce (navrhovatelce). Tím závazně deklaroval, že tato povinnost poskytovatele existuje a existovala od samého počátku. Nesprávné je proto hodnocení žalovaného obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí i hodnocení městského soudu v rozsudku, že povinnost poskytovatele vyplatit dotaci vznikla až po nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného vydaného v prvním sporném řízení. V případě sporného řízení totiž návrh na jeho zahájení nepředstavoval žádost, jejímž prostřednictvím by bylo možné domoci se přiznání nového práva (oprávnění). Jednalo se o návrh na rozhodnutí sporu z již existujícího právního vztahu, v jehož rámci vznikl spor o rozsah práv a povinností jeho stran (shodně již citovaný rozsudek č. j. 8 As 224/2021-182, bod 44).
51. [33] Právě obsah pravomocného a nezrušitelného rozhodnutí ze dne 27. 10. 2015 vydaného v prvním sporném řízení, jemuž svědčí presumpce správnosti, předurčil posouzení otázky protiprávnosti jednání poskytovatele, která byla řešena v následném druhém sporném řízení vedeném ve věci náhrady škody. Rozhodnutím v prvním sporném řízení žalovaný vyhověl návrhu stěžovatelky a deklaroval povinnost poskytovatele dotaci vyplatit navzdory počátečnímu pochybení stěžovatelky. Rozhodnutí odůvodnil tím, že poskytovatel mohl a měl náležitou kontrolou předložených dokumentů odhalit pochybení již při podpisu smlouvy, pochybení však neodhalil a dotační smlouvu se stěžovatelkou platně uzavřel. Zároveň žalovaný zohlednil, že chybějící stavební povolení bylo následně vydáno a poskytovateli doloženo (str. 22 a 23). K tomu Nejvyšší správní soud doplňuje, že k tomu došlo již před podáním žádosti o platbu. Rozhodnutí vydané v prvním sporném řízení tedy výslovně konstatovalo, že nepředložení pravomocného stavebního povolení při podpisu smlouvy nemohlo být důvodem k pozdějšímu neposkytnutí dotace (str. 23 a 24), čemuž odpovídá i výsledek sporného řízení, kdy žalovaný deklaroval existenci povinnosti poskytovatele dotaci vyplatit, a to nikoli s účinky *ex nunc* (ke konstituování takové povinnosti žalovaný neměl kompetenci, jak se mylně domnívá žalovaný i městský soud), nýbrž s účinky *ex tunc*.
52. [34] Z výroku i odůvodnění rozhodnutí vydaného v prvním sporném řízení nepochybně vyplývá, že poskytovatel porušil povinnost plnit, k níž se zavázal v dotační smlouvě (viz výše). Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že jemu ani městskému soudu nepřísluší hodnotit zákonnost prvního rozhodnutí žalovaného, neboť toto rozhodnutí nebylo předmětem soudního přezkumu. Toto pravomocné rozhodnutí však dle § 73 odst. 2 správního řádu bylo a je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány, a to včetně žalovaného. Žalovaný tedy nemohl v druhém sporném řízení (navazujícím na první sporné řízení) dovodit absenci znaku protiprávnosti jednání poskytovatele, neboť závěr o porušení právní povinnosti poskytovatelem obsahuje správní rozhodnutí vydané v prvním sporném řízení.
53. Nejvyšší správní soud svou argumentaci uzavřel tím, že ačkoliv se žalobce dopustil pochybení nepředložením pravomocného stavebního povolení při podpisu dotační smlouvy, žalovaný výslovně uvedl, že nepředložení pravomocného stavebního povolení při podpisu dotační smlouvy nemohlo být důvodem k pozdějšímu neposkytnutí dotace. Nejvyšší správní soud tedy přisvědčil námitce žalobce, že v prvním sporném řízení bylo žalovaným ve výsledku rozhodnuto v jeho prospěch, přičemž tato skutečnost je zároveň rozhodující pro shledání protiprávnosti jednání poskytovatele v rozporu s dotační smlouvou i z hlediska případného vzniku jeho odpovědnosti za škodu.

Nevedení správního spisu

54. Jako poslední námitku soud posuzoval tvrzení žalobce vztahující se pak k neúplnému správnímu spisu poskytovatele a neshledal ji důvodnou. Tomuto závěru přisvědčil také Nejvyšší správní soud, s tím, že po uzavření smlouvy o poskytnutí dotace se totiž obě smluvní strany nacházejí v zásadě v rovném postavení, a proto úkony poskytovatele vůči druhé smluvní straně nelze považovat za vrchnostenské (viz již výše citovaný rozsudek č. j. 2 Afs 74/2013-64). Ačkoli se podle obecných ustanovení části páté správního řádu (§ 170) při postupu podle této části obdobně použijí ustanovení části první a *přiměřeně ustanovení části druhé tohoto zákona*, nelze opomíjet, že kontraktační proces (a ani následný postup smluvních stran dle uzavřené smlouvy) nepředstavuje správní řízení, pro které je typické, že je vrchnostensky vede správní orgán (srov rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 23. 2. 2022, č. j. 4 As 65/2018-85, č. 4329/2022 Sb. NSS, ve věci *Základní škola a mateřská škola KLAS*, bod 73: „*Přiměřené užití ustanovení o správním řízení tak bude z povahy věci značně omezené.*“) Přestože rozšířený senát tento závěr vyslovil ve vztahu ke kontraktačnímu procesu při uzavírání dotační smlouvy, na základě argumentu a fortiori se tím spíše uplatní pro následující fázi po uzavření dotační smlouvy, kdy se správní orgán již stal smluvní stranou veřejnoprávní smlouvy a není pochyb o rovném postavení obou smluvních stran. Je proto věcí vlastní úvahy poskytovatele dotace, jak bude dotační proces dokumentovat a jakým způsobem bude případně prokazovat skutkový stav v možném navazujícím sporném řízení (ve sporu o dotaci). K formalizovanému vedení správního spisu však není povinen.
55. K poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2017, č. j. 9 As 109/2017-37, č. 3630/2017 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že tento rozsudek řešil otázku nahlížení do spisu, který byl veden k budoucímu, dosud nezahájenému, správnímu řízení správním orgánem ve vrchnostenském postavení (viz body 71 a 72 citovaného rozsudku) a jedná se tedy o věc odlišnou od řešeného případu, a závěry odkazovaného rozsudku nelze mechanicky přenášet na situace, kdy při uzavírání veřejnoprávní smlouvy, a zejména po jejím uzavření, jako tomu bylo v této věci, jsou smluvní strany v rovném postavení a poskytovatel dotace (zda hlavní města Praha) nevystupuje vrchnostensky jako vykonavatel veřejné moci.
56. Městskému soudu (shodně jako Nejvyššímu správnímu soudu) není zřejmé, jaké konkrétní postupy poskytovatele dotace chtěl žalobce konkrétním případě správním spisem poskytovatele zjišťovat, když k pozastavení výplaty dotace by bylo možno přistoupit bez formálních právních jednání, resp. konkludentně. Zároveň žalobce nic netvrdí, jakým konkrétním způsobem byl krácen na svých právech, když si byl veškerých kroků realizovaných ze strany poskytovatele dotace vědom a bránil se proti nim.

Příčinná souvislost mezi protiprávností a existencí škody

57. Ze závazného právního názoru vyjádřeného v zrušujícím rozsudku NSS vyplývá, že žalovaný nesprávně posoudil otázku odpovědnosti poskytovatele dotace za škodu tvrzenou žalobcem.
58. Podle § 420 odst. 1 starého občanského zákoníku platilo, že *každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti*. Podmínkou pro konstatování odpovědnosti za škodu je naplnění tří předpokladů, a sice *protiprávnosti* (porušení právní povinnosti), *existence škody* a *existence příčinné souvislosti* mezi protiprávností a vznikem škody (soud ponechává stranou čtvrtý předpoklad v podobě zavinění).

59. Nejvyšší správní soud konstatoval porušení právní povinnosti vzhledem k tomu, že rozhodnutím ze dne 27. 10. 2015 vydaným v prvním sporném řízení žalovaný rozhodl o povinnosti poskytovatele vyplatit dotaci žalobci. Žalovaný tím závazně deklaroval, že tato povinnost poskytovatele existuje a existovala od samého počátku. Obsah tohoto rozhodnutí tak předurčil i posouzení otázky protiprávnosti jednání poskytovatele, která byla řešena v následném druhém sporném řízení vedeném ve věci náhrady škody. Rozhodnutím v prvním sporném řízení žalovaný deklaroval povinnost poskytovatele dotaci vyplatit navzdory počátečnímu pochybení žalobce spočívajícího v nepředložení příslušných dokumentů, přičemž žalovaný zohlednil, že chybějící stavební povolení bylo následně vydáno a poskytovateli doloženo. Rozhodnutí vydané v prvním sporném řízení tedy výslovně konstatovalo, že nepředložení pravomocného stavebního povolení při podpisu smlouvy nemohlo být důvodem k pozdějšímu neposkytnutí dotace, a žalovaný v něm výslovně deklaroval existenci povinnosti poskytovatele dotaci vyplatit, a to nikoli s účinky ex nunc; ke konstituování takové povinnosti žalovaný neměl kompetenci, jak uvedl Nejvyšší správní soud, nýbrž s účinky ex tunc. Jestliže tedy žalovaný rozhodl o povinnosti poskytovatele vyplatit dotaci žalobci s účinky ex tunc, byly naplněny všechny podmínky odpovědnosti Hlavního města Prahy za škodu vzniklou v důsledku prodlení výplaty dotace, a to v podobě úroků uhrazených příjemcem dotace po dobu, kdy bylo Hlavní město Praha s vyplacením dotace v prodlení. Na základě uvedeného škodu nepochybně představují úroky, které musely být žalobcem uhrazeny, ačkoliv v případě, že by Hlavní město Praha plnilo řádně a včas, úročení by nenastalo.
60. Žalobou napadené rozhodnutí vycházelo z předpokladu, že škoda žalobci nevznikla, jelikož poskytovatel byl oprávněn z pozastavení výplaty dotace, a proto se žalovaný výpočtem skutečné výše škody nezabýval. K počátku vzniku prodlení s platbou dotace se vyjádřil Nejvyšší správní soud v zrušujícím rozsudku, když v bodu 29 uvedl, že dotace měla být žalobci vyplacena následující den poté, co byl poskytovatel o platbu požádán (žalobce v souladu s čl. III dotační smlouvy o platbu požádal až po ukončení realizace projektu), to znamená dne ode dne 24.9.2010 byl poskytovatel v prodlení. Žalovaný měl rovněž kompetenci k rozhodnutí sporu ve věci žalobcem uplatněného nároku na náhradu škody, která vznikla porušením smluvní povinnosti poskytovatele vyplatit dotaci (bod 20 rozsudku NSS). O existenci vzniku škody tedy není sporu, neboť žalobci vznikla škoda v důsledku opožděné platby dotace. Poskytovatel ji byl povinen vyplatit dne 23.9.2010, od 24.9.2010 do 1.12.2015, tak byl poskytovatel v prodlení. Mezi vznikem škody a porušením povinnosti ze strany poskytovatele je příčinná souvislost, neboť nevyplacením dotace žalobci včas, vzniká škoda minimálně v podobě úroků z prodlení.
61. Sporná je tak pouze výše škody.
62. Určením konkrétní výše škody se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, jak bylo uvedeno, nezabýval, ačkoliv se vyjádřil k některým aspektům smlouvy a zpochybňoval některé její ujednání. Soud nemůže, respektujíc kasační princip správního soudnictví, namísto správního orgánu danou skutkovou otázku posuzovat jako první, proto soudu nezbylo než zavázat žalovaného po vrácení věci k dalšímu řízení, rozhodnout o výši škody vzniklé v důsledku opožděné platby dotace poskytovatelem. Soud připomíná, že i v případě, že by žalovaný neshledal některá ujednání smlouvy o půjčce případná nebo účelná, rozhodující je skutečnost, jestli se jednalo o smlouvu platnou a jestli jednotlivé smluvně ujednaná plnění v smluvně sjednaných termínech žalobce provedl. V každém případě, jestliže žalovaný dospěje k závěru, že žalobce neprokázal škodu v tvrzené výši, žalovaný je

povinen o škodu rozhodnout a přiznat ji v té výši, která vyplývá z dokladů předložených žalobcem.

63. Žalovaný tedy na základě soudy konstatované existence porušení povinnosti poskytovatele a existence škody, jakož i příčinné souvislosti mezi vznikem škody a porušením právní povinnosti dle podkladů předložených žalobcem posoudí konkrétní výši škody, což dosud neučinil.

IV. Závěr a náklady řízení

64. Soud dospěl k závěru, že žalobce má nárok na náhradu škody, která mu vznikla v důsledku pozdějšího vyplacení dotace. Poskytovatel nebyl oprávněn k pozdržení výplaty dotace kvůli prověřování nároku na vyplacení dotace, neboť o povinnosti vyplatit dotaci bylo rozhodnuto žalovaným Rozhodnutím ze dne 27. 10. 2015 vydaným v prvním sporném řízení, a v druhém sporném řízení byl žalovaný tímto rozhodnutím vázán. Porušení právní povinnosti poskytovatele dotace tak žalovaný posoudil v rozporu se zákonem. Nesprávné je také hodnocení žalovaného obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí, že povinnost poskytovatele vyplatit dotaci vznikla až po nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného vydaného v prvním sporném řízení. V případě sporného řízení se totiž jednalo se o návrh na rozhodnutí sporu z již existujícího právního vztahu, v jehož rámci vznikl spor o rozsah práv a povinností jeho stran.
65. Nesprávné posouzení porušení povinnosti vyplatit dotaci pak implikovalo i nesprávné posouzení příčinné souvislosti vzniku škody (její výše) s porušením povinnosti. Určením konkrétní výše škody vzniklé v důsledku opožděné platby dotace se žalovaný nezabýval, proto v dalším řízení je povinen o výši škody rozhodnout podle podkladů předložených žalobcem.
66. Z uvedených důvodů soud zrušil rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost.
67. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, vzhledem k tomu, že byl ve věci úspěšný, má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení před městským soudem i v řízení o kasační stížnosti.
68. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem z podané žaloby v částce **3 000 Kč** a z podané kasační stížnosti v částce **5000 Kč** a náklady právního zastoupení JUDr. Ing. Ondřeje Horázného v kasačním řízení advokátem, za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání kasační stížnosti a replika ze dne 9.3.2024), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činila dle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024, tj. v době poskytnutí služby, **3 100 Kč** [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], a paušální částky **300 Kč** (§ 13 odst. 4 vyhlášky advokátního tarifu). Dále soud přiznal zástupci žalobce právo na zaplacení daně z přidané hodnoty v částce **2142 Kč** (21 %), když zástupce žalobce soudu doložil, že je plátcem této daně. Celkem náklady na zastoupení včetně soudních poplatků činí **20.342 Kč**.
69. Další náklady řízení spočívají v zastoupení žalobce dalšího právního zástupce JUDr. Ondřejem Moravcem Ph.D., jsou tvořeny náklady za dva úkony (převzetí věci a účast u

jednání 12.6.2025), který činí dle advokátního tarifu, ve znění účinném od 1.1.2025 celkem **12.270 Kč** (tj. 9 240 Kč, paušální částku 900 Kč a DPH 2.130 Kč (20 %)).

70. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobci ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení ve výši **32 612 Kč** k rukám JUDr. Ondřeje Moravce Ph.D., advokáta. Zastoupení JUDr. Moravcem se dle textu plné moci ze dne 9.6.2025 vztahuje nejen na jednání konané 12.6.2025 ale i na veškeré právní úkony včetně doručování písemností).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. června 2025

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu